

[Jensen-Broby.]

syntes, det var lige daarligt alt sammen. Ja, naar vi først er kommet ud i den Situation, vi har for Øjeblikket, saa er det efter min Mening lige daarligt alt sammen. Naar en Situation først er forkludret, er den ikke let at faa i Orden igen, og naar man, som det er sket her, har forkludret Situationen fra første Begyndelse, undladt at tage Kullene hjem paa det Tidspunkt, hvor man kunde faa dem hjem, saa er det ikke nemt at faa Orden i det, hvad enten man saa laver Statsregulering eller Statsmonopol.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen sagde, at han forstod ikke mit Spørgsmaal med Hensyn til Prisnoteringskomiteen. Jeg sagde vist nok Prisreguleringsudvalget, jeg beder undskyldte, at jeg ikke kan huske Titlerne paa alle de Nævn, der er nedsat. Men det er altsaa Prisnoteringskomiteen, som det ærede Medlem har den Ære at være Formand for. Han forstod ikke, hvad det var, jeg mente, sagde han, og jeg skal da gentage mit Spørgsmaal. Jeg spurgte, om Prisreguleringskomiteen kunde anerkende, at Statsbanerne tager Dagspriser for de Kul, som de leverer fra Beredskabskøbene, selv om disse Kul er købt til en Trediedel af det, man nu tager for dem. Og dernæst spurgte jeg, om dette ogsaa skulde gælde for de private Erhverv under de Forhold, vi nu kommer ud i. Jeg sagde, at Prisnoteringskomiteen ogsaa burde give de private Erhverv Lov til at tage Dagspriser for de Varer, som de har liggende fra tidligere Tid. Jeg fik jo ikke Lov til at citere, den højtærede Formand hindrede mig deri, men jeg paapegede, at dette var i Strid med den Bekendtgørelse, som er udsendt af Ministeriet. Nu haaber jeg, at det ærede Medlem har forstaaet, hvad jeg mente, og kan svare mig paa, om det System, som her er etableret med Hensyn til Statsbanerne og Beredskabslagrene, ogsaa gælder for private.

Endelig har jeg nogle Bemærkninger til den højtærede Handelsminister. Den højtærede Minister sagde, at vi tilsigtede en politisk Aktion og ikke en saglig Redegørelse. Det er ikke rigtigt, for hvis vi havde tilsigtet en politisk Aktion, var denne Debat kommet til at ende med en Dagsorden, og det er ikke min Opgave i Aften at stille Forslag om at udtale Mistillid til Handelsministeren. Det er først og fremmest min Opgave at faa fremkaldt en saglig Redegørelse, saa at man kan faa klaret, hvor Aarsagen til Brændselsnøden ligger. Det er ikke lykkedes at faa dette oplyst, fordi man ingen Forklaring har faaet paa

det vigtigste Punkt, som jeg hele Tiden har slaaet paa, nemlig hvorfor de 200 000 t gik til Sverige, hvorfor man ikke hurtigt greb ind og sikrede sig dem, men lod dem gaa vor Dør forbi.

Den højtærede Handelsminister var vred over, at jeg havde talt om, at vi ogsaa fik Benzinen for sent, og at den blev for dyr, og spurgte, hvordan det vilde have set ud med Hensyn til Benzinen og Benzindordningen, hvis han ikke havde forhandlet og skaffet Benzin hertil. Ja, den højtærede Handelsminister skaffede Benzin, men den blev meget dyrere end den, vi kunde have faaet, hvis Handelsministeren og Valutacentralen ikke havde hindret de Ladninger i at komme hertil, som vi kunde have faaet hertil til rimelige Priser. Der kunde have været sparet Penge, Valuta, hvis man den Gang havde handlet i Tide. Og akkurat paa samme Maade forholder det sig med Kullene. Man kunde have sparet meget, hvis man i Tide havde sørget for at faa Kulbaade hertil.

Den højtærede Minister spurgte, hvorfra jeg vidste, at Brændselsnævnet og Benzinnævnet fandt hinanden i Januar. Ja, hvorfra ved man saadan noget? Der er jo meget Hemmelighedskræmmeri her i Landet. Men det skal nu ikke være nogen Hemmelighed, at jeg har faaet fat i en Indberetning, som siger, at der var Vanskeligheder med Hensyn til Fragterne for de engelske Kul, og man krævede dem sat ned. Jeg kan ogsaa godt sige den højtærede Minister, hvor jeg har set det. Jeg har set det i den Indstilling, der er kommet fra Brændselsnævnet.

Den højtærede Handelsminister blev en lille Smule fornærmet og snakkede noget om, at Smaafolk ser op til de store og venter sig noget af dem. Ja, det er da givet, at en saa stor Mand som en Minister ser man op til og venter sig noget af, indtil man har set, at det kan man netop ikke. Faar man først Øjnene op for det, daler han en lille Smule for en, det vil jeg indrømme. Den højtærede Minister sagde, at jeg ringeagtede ham. Ikke Tale om, jeg agter den højtærede Minister højt, jeg sætter Pris paa ham som Menneske, jeg mener bare, at han egner sig ikke til den Plads, han for Øjeblikket har.

Jeg vil gerne have Lov til at spørge en Gang endnu: Hvad vil den højtærede Minister foretage sig i Fremtiden? Det fik vi nemlig ikke noget Svar paa. Vi staar i den Situation, at vor Kulflaade kun kan bringe Halvdelen af det Brændsel hjem, vi normalt har Brug for, og Beredskabslagrene slaar jo ikke til. Hvad vil den højtærede Mini-